

Sygn. akt IV CSK 174/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa E. S. - następcy prawnego A. S.
przeciwko J. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 maja 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanego J. D. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 grudnia 2015 r. zasądającego od niego na rzecz powoda A. S. kwotę 69.871 zł, obejmującą świadczenie główne oraz skapitalizowane odsetki.

Pozwany, opierając skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego art. 118 w zw. z art. 513 oraz art. 118 k.c. i prawa procesowego art. 381 w zw. art. 227 i 244 k.p.c., wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, które przedstawił w formie pytania: „czy nabycie wierzytelności nie związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą przez podmiot zajmujący się ściąganiem wierzytelności (firmę windykacyjną) wpływa na termin w jakim przedawnia się nabywana wierzytelność stosownie do art. 118 k.c.” Za przyjęciem skargi do rozpoznania - zdaniem skarżącego - przemawia także jej oczywista zasadność wynikająca z faktu oczywistego naruszenia art. 118 k.c. w związku z zasądzeniem części skapitalizowanych odsetek, które uległy przedawnieniu.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (co najmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga dokładnego wskazania dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołania przepisu stanowiącego źródło jego powstania, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepubl. i z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku pozwanego nie spełnia tych warunków. Skarżący nie przedstawił wymaganej argumentacji prawnej, która mogłaby przekonać, że wskazana w skardze kwestia stanowi istotny, abstrakcyjny problem prawny, którego rozwiązanie stwarzałoby poważne trudności i wymagało zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Uzasadniając wniosek, pozwany ograniczył się do zaprezentowania własnego poglądu w postawionej w skardze kwestii oraz przytoczenia uchwały Sądu Najwyższego, która - wbrew jego założeniu - poglądu tego nie wspiera. Skarżący nie przekonał o wystąpieniu w sprawie zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a nie jest rolą Sądu Najwyższego objaśnianie wszystkich wątpliwości prawnych, jakie nierozzerwalnie wiążą się z procesem orzekania (stosowania i wykładni prawa).

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., [V CZ 187/02](#), OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Ewentualne naruszenie określonego przepisu prawa, mające nawet oczywisty charakter, nie zawsze musi prowadzić wprost do wniosku, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Celem postępowania kasacyjnego nie jest usuwanie wszelkich ewentualnych wad prawomocnych orzeczeń. W okolicznościach sprawy nie można stwierdzić, że doszło do oczywistego naruszenia powołanego przez pozwanego przepisu prawa materialnego. Sąd odwoławczy nie wyjaśnił przyczyny nieuwzględnienia apelacji w części dotyczącej skapitalizowanych odsetek, lecz podstawami skargi nie zostały objęte przepisy postępowania, które mogłyby stanowić podstawę kontroli Sądu Najwyższego w tym zakresie. Zważywszy ponadto, że podniesiony przez pozwanego zarzut spotkał się z reakcją procesową powoda (w odpowiedzi na apelację) nie można jednoznacznie stwierdzić, że w części dotyczącej odsetek doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i że podniesiona wątpliwość uzasadnia - przy uwzględnieniu szczególnego charakteru środka

zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna - przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw